

Гаразд,
друзі, вже
час!

Розділ перший

Отже, ми от-от полетимо. Завантажимося в катапульту й запусимо себе в небо. Злетимо з даху нашого будинку на дереві за допомогою пристрою, який ми назвали санчато-стріл.

Навіщо? Навіщо заряджати себе у велетенську рогатку та злітати з даху?

А навіщо якийсь старий заліз на гору Еверест? БО ВОНА ТАМ СТОЇТЬ!!!

Якщо чесно, то зовсім не через це. Звісно ж, санчато-стріл не з'явився сам собою. Мій найкращий друг, Квінт Бейкер, збудував його.

— Квінте, ти впевнений, що це безпечно? — запитую я.

Він на мить замислюється, а потім каже:

— Ні. Але я не «не впевнений».

— У чому річ? Нервуєш, Джеску? — Це об'єкт мого захоплення, Джун дель Торо.

Я знаю, що вона тільки дражнить мене, але я справді відчуваю нудоту. Зазвичай я готовий до будь-якої справи, якою б небезпечною вона не була. Але не цього разу.

Я кидаю на санчато-стріл останній погляд, а потім сідаю в нього.

— Квінте, це схоже на середньовічну зброю для військової облоги! Або для захисту фортеці від армії орків! Або для нападу на фортецю із армією орків! Санчато-стріл згодився би, якби ми були в облозі, але ми аж ніяк не в облозі.

Джун усміхається.

— Ми в снігу

— Це різні речі, — кажу я. — Навіть анітрохи не схожі.

— А вони гадають, що схожі, — відповідає Джун.

Вони — це монстри, які стали нашими друзями. Близько десятка монстрів знаходяться тут, у нашому будинку на дереві, допомагають нам підготуватися до запуску. І ще цілий натовп монстрів ловить гав унизу, на міській площі Вейкфілда.

І це правда. Монстри, найімовірніше, більше хвилюються через сніг, аніж переймалися би присутністю армії орків. Вони не вселяють жодної довіри...

Агов! Ніхто не забиратиме мого друга-монстра Ровера й однозначно ніхто не спатиме в моєму ліжку! Я витріщаюся на Скелку. Вона тримає в руках здоровенну сокиру.

Мій дебелий приятель Дірк Севедж, останній з нашої четвірки друзів, говорить:

— Годі базікати! Зосередились. Надягли шоломи.

— Шоломи надягнені! — озиваємося ми.

— Надягли надувні захисні жилети! — волає Квінт.

— Надягнені! — відказують мої друзі.

— Надягнені! — кажу я.

Але це не зовсім правда.

Річ у тім, що Квінт розробив захисні жилети, які миттєво надуваються. По суті, це подушки безпеки для наших тіл. Але я — Джек Салліван! Мені вони не потрібні! Проте Квінт так розхвилювався через це, що я мусив погодитися вдягнути жилет.

Але я, звісно, не сказав йому, що наповнив свій жилет смаколиками! Ну, серйозно! Який шанс, що мені знадобиться захисний жилет? Мізерний. А ймовірність того, що мені захочеться смаколиків? **НАДЗВИЧАЙНО ВИСОКА.** До того ж я не виглядатиму настільки пришелепкувато, як мої друзяки. Розумієте, про що я!

— Ми злітаємо, щойно всі будуть готові! — каже Квінт монстрам.

На його обличчі широка посмішка. Це посмішка людини, яка завжди хотіла сказати «ми злітаємо, щойно всі будуть готові» й нарешті отримала таку нагоду.

Скелка відтягує сани назад. Будинок на дереві починає дрижати. Я чую дзижчання, я чую клацання, я чую, як обертаються шестерні. Це почалося, і це вже не зупинити. Аж раптом...

Мій шлунок не просто стиснувся. Мій шлунок склався навпіл, зробив кульбіт, а на додачу стрибнув

бомбочкою. Ми летимо так довго, що я почуваюся Іншопланетянином*. Аж тут...

БА-БАХ!

Ми пробиваємо дах китайського ресторанчика, пролітаємо крізь заклад фаст-фуду «У Венді», троцимо закусочну «Блу-пойнт». Сани ніби оскаженіли.

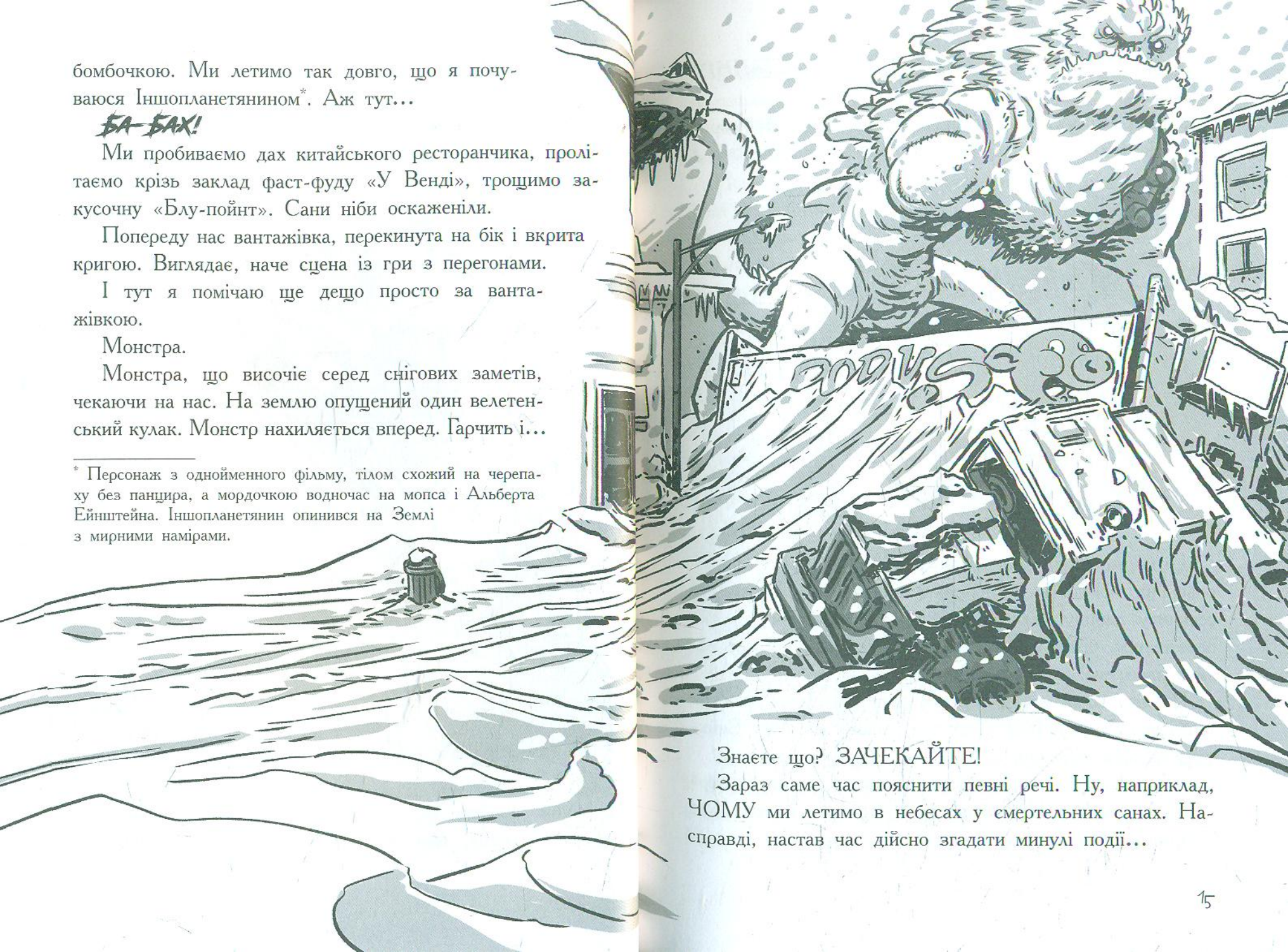
Попереду нас вантажівка, перекинута на бік і вкрита кригою. Виглядає, наче сцена із гри з перегонами.

І тут я помічаю ще дещо просто за вантажівкою.

Монстра.

Монстра, що височіє серед снігових заметів, чекаючи на нас. На землю опущений один велетенський кулак. Монстр нахилиється вперед. Гарчить і...

* Персонаж з однойменного фільму, тілом схожий на черепаху без панцира, а мордочкою водночас на мопса і Альберта Ейнштейна. Іншопланетянин опинився на Землі з мирними намірами.

Знаєте що? **ЗАЧЕКАЙТЕ!**

Зараз саме час пояснити певні речі. Ну, наприклад, **ЧОМУ** ми летимо в небесах у смертельних санах. Насправді, настав час дійсно згадати минулі події...

Почалась хуртовина. Такий сильний снігопад, ніби його наслали самі повелителі холоду!

Через цей ненависний шторм ми застрягли й мусили відкласти подорож. Якщо чесно, мене це зовсім не засмутило, бо мені було прикро лишати наших друзів-монстрів. Певна річ, сніг був цілковитою новиною для монстрів.

І він налякав їх.
Неабияк.

Отже, ми були в ПАСТЦІ, а монстри — в ПАНИЦІ. Ну, ви розумієте, Земля — це мій вимір. Мій світ. І мені не подобалося, що монстри бояться снігу. Я почувався поганим господарем!

Тому я вирішив:

— Я ДОВЕДУ, що снігу не варто боятися! Я кину виклик смерті й доведу це в найбільш вражаючий спосіб! Ми атакуватимемо сніг на санчатах! Помчимо, наче ШАЛЕНІ! Наприклад, ЗЛЕТИМО НА САНЧАТАХ ІЗ БУДИНКУ НА ДЕРЕВІ!